

Kaikella on aikansa

Valot polttaisivat silmiä. Kaupunki on paha. Kaupunki on väärä. Se tekee ihmisen tyhjäksi ja levottomaksi, se tekee ihmisen vääräksi.

Waltari, Mika, Vieras mies tuli taloon, Otava 1978

Helsinki – Turku välisen moottoritien viimeinen osuus avataan 15.11. Sen kylkiä pitkin kaupungit tulevat kasvamaan, kunnes vanha ja uusi pääkaupunki kättelevät toisiaan Kruusilan sillalla.

Kun ykköstien hitauteen turhautuneet autoilijat pääsevät huristelemaan kauniin auringonlaskusalmemme yli, elämisen kiihkeä rytmi alkaa vilistä rantapaikkamme meditatiivisen pisteen läpi. Kapea salmi, jonka toiselle puolelle tuhannet ihmiset ovat kuvitelleet toiveitaan ja painajaisiaan, on muuttumassa muutaman sekunnin tiepätkäksi, joka ei tuijottamalla hidastu eikä meditoimalla hiljene. Järvi, joka aiemmin on ollut rauhoitettu jopa venemoottorien ääneltä, joutuu kohta kantamaan raskaan liikenteen jyrinää selässään.

Kaupunkien kiire ja ”markkinoiden” vaatima taukoamaton nopeus alkaa nuolla meidänkin hiljaista rantaa. Meille pääsee kohta nopeammin, sujuvammin ja luultavasti turvallisemminkin. Mutta pystyykö meillä vielä rauhoittua, hiljentyä ja harjoitella tarpeeksi hidasta elämää? Se jää ensi vuoden aikana koettavaksi.

Toivomme että Ystävyysden Majatalo voisi säilyä niiden välilaskupaikkana, jotka haluavat hypätä oravanpyörästä luontevampaan rytmiin ja niiden toipumispaikkana, jotka putoavat samasta pyörästä tai jäävät sen alle. 20 vuotta täällä on yritetty hidastaa normaalielämän tappotahtia, vihamielisen kilpailun kiihdyttämää reaktionopeutta ja liian kuluttavaa tapaa ansaita sellaista rahaa jota ei edes tarvitse.

Hitaus ei kuitenkaan ole mikään itseisarvo. *Kaikella on aikansa. Mutta siitäkin voi joskus myöhästyä.* Paradoksaalista kyllä, liian kova kiire voi lykätä elämän tärkeimpiä päätöksiä päätepesäkin yli. Tietyn pisteen jälkeen niitä ei enää voi tehdä. Vanhempien kuoleman jälkeen heidän kanssa ei enää voi puhua totta. Lapset ovat lapsia vain aikuistumiseen asti. Puoliso kestää vain tiettyyn pisteeseen asti ja oma kroppa jaksaa vain rajatun määrän laiminlyöntejä. Pommiin nukkuminen ei ole niin vakaavaa kuin pommiin juokseminen. Jotkut heräämiset tai pysähtymiset tulevat kuitenkin auttamattoman myöhään:

Mitä hyvänsä uneksin, tahdoin, toivoin ja vihdoin sain aikaan vanhojen vastustuksen uhalla, joka kerta vastasi minulle lopuksi vain hitaan kellon tikitys: Liian myöhään. Liian myöhään Terbiksessä. Liian myöhään Khaireddin. Jokainen tekoni ja päätökseni aina liian myöhään.

Waltari Mika, Mikael Hakim, WSOY 2002, s. 888.

Mutta sanoit jotakin, joka osui suoraan sydämeeni, sanoessasi, että ainakin yhtä ihmistä kohtaan ihmisen on pakko olla uskollinen. Kenties minulla on edessä sama kauhea ongelma, koska ihminen ei kuitenkaan sisimmässään koskaan voi olla uskollinen ketään muuta kuin itseään kohtaan silti lakkaamatta oikullisesti pettäen itseään niin suurissa kuin pienissä asioissa.

Waltari Mika, Mikael Hakim, WSOY 2002, s. 656.

”...Ei, olen tahtonut osoittaa sinulle, ettei mikään merkitse sitä, mitä luulet tai mitä sinut on kasvatettu luulemaan. Rikkaus ja köyhyys, valta ja pelko, kunnia ja häpeä, tieto ja tyhmyys, kauneus ja rumuus, hyvä ja paha, mikään ei sinänsä merkitse mitään. Ainoa mikä merkitsee on mitä itsestämme teemme ja mitä tahdomme olla. Ainoa todellinen synty on luopumus, jos ihminen tietää.

Waltari, Mika, Johannes Angelos, WSOY 1980, s. 88.

Kuka olin, olen ja tulen olemaan? Millaisia tunteita, haluja ja arvoja minuun tarttui? Ketä ja mitä suostuin seuraamaan? Miten tulen toimeen itseni, vanhempieni, parini, lasteni ja läheisteni kanssa? Mitä teen unelmieni ja pelkojeni kanssa? Miten tavoitteeni ja päämääräni selviävät häpeäni, syyllisyyteni ja itseinhoni kanssa? Riittävätkö voimani? Voinko tehdä sovintoa menneisyyteni kanssa, löytää rauhaa tähän päivään ja uskoa tulevaan? Seuraanko jotain minulle annettua kohtaloa vai aavistamaani kutsumusta? Mitä minä todella tarvitsen, tunnen, tahdon ja ajattelen? Miten tosi, spontaani ja luova uskallan olla? Uskallanko rakastaa ja olla rakastettu? Minkä aika on nyt minun elämässäni?

Nämä ovat vain virikekysymyksiä ja mahdollisia teemoja. Sinä voit keskittyä siihen mikä itsellesi tuntuu tärkeältä juuri nyt. Me haluamme ryhmässä rakentaa sinun tarpeitasi palvelevaa ja suojelevaa tilaa.